

Spørgsmaal, den særlig har at undersøge vedrørende Anlægget af forskellige Statsbaner og Privatbaner. Ved at udsætte Afgørelsen af dette Forslag ville vi komme til at staa frit overfor Forhandlingen om Udviklingen af Forbindelseslinien mellem København og Jylland.

Dernæst ønsker jeg at rette en Anmodning til den højterede Indenrigsminister angaaende en Mangel, som efter min Mening findes ved Loven af 7. Januar 1898 om Arbejderes Erstatningskrav ved Ulykkestilfælde i visse Virksomheder. Jeg sigter her ved til den beklagelige Omstændighed, at det har vist sig i de Aar, Loven har været i Kraft, at den tilskadekomne Arbejder undertiden er gaaet glip af den ham tilkommende Erstatning, fordi vedkommende Arbejdsgiver selv bær Risikoen og i det givne Tilfælde var ude af Stand til at udrede den paagældende Erstatning. Jeg har taget mig for at undersøge denne Sag nærmere, og det viser sig, at hvert Aar, med Undtagelse af Lovens første Aar, har der været nogle Arbejdere, der af den Grund ikke have faaet den dem tilkommende Erstatning. Jeg kunde ønske at fremføre nogle Tal, som jeg har skrevet op i den Anledning; men til Forstaaelse af dem maa jeg forudskikke den Bemærkning; at jeg ved min Opgørelse har set bort fra de Tilfælde, hvor der ved Arbejderes Dødsfald ikke er udbetalt Erstatning til de efterlavede, men blot som Begravelseshjælp er udbetalt 50 Kr. til de Personer, der have afholdt Udgiften ved Begravelsen. Naar jeg altsaa nævner Tilfældene for de forskellige Aar, er det blot Tallene paa de Tilfælde, hvor der er betalt Erstatning enten ved Arbejderens Dødsfald eller Invaliditet. Og det viser sig da, at i det første Aar, Loven bestod — den bestod egentlig først fra den 15. Januar 1899 —, men altsaa i Regnskabsaaret fra den 15. Januar 1899 til 1. Januar 1900 er der udbetalt Erstatning i 292 Tilfælde. I et enkelt Tilfælde maatte der foretages Udpantning for det Beløb, der var tilkendt Arbejderen, men Arbejderen var derved saa heldig at opnaa fuld Erstatning. Værre er det derimod gaaet i de efterfølgende Aar. I Regnskabsaaret 1900 er der udbetalt Erstatning i 582 Tilfælde, og i et enkelt Tilfælde blev der ingen Erstatning udbetalt paa Grund af, at Arbejdsgiveren var ude af Stand til at betale Arbejderen de tilkendte 1,440 Kr. I 1901 er der udbetalt Erstatning i 632 Tilfælde, og i et enkelt Tilfælde fik Arbejderen ingen Erstatning; der var tilkendt ham 825 Kr. To andre tilskadekomne Arbejdere fik

delvis Erstatning. Arbejderforsikringsraadet finder, at det passerede giver Anledning til at rette en indtrængende Opfordring til Arbejdsgiverne om at forsikre deres Risiko i et anerkendt Selskab. I 1902 er der udbetalt Erstatning i 540 Tilfælde. I 4 Tilfælde opnaaede Arbejderen ikke at faa Erstatningen. De tilkendte Erstatninger vare henholdsvis 360 Kr., 1,200 Kr., 960 Kr. og 432 Kr. Arbejderforsikringsraadet fandt Anledning til af det passerede at forny sin Anmodning til Arbejdsgiverne om endelig at lade deres Risiko forsikre. I 1903 udbetaltes Erstatning i 563 Tilfælde. I eet Tilfælde fik den tilskadekomne kun delvis Erstatning. Der var tilkendt ham 960 Kr., men ved Udpantningsforretningen fik han kun 512 Kr. 25 Ø. En anden Arbejder, hvem der var tilkendt 576 Kr., maatte ogsaa foretage Udpantning, men det oplyses ikke i Beretningen, om han opnaaede den Erstatning, han havde Krav paa. Endelig kommer jeg til det sidste Aar, for hvilket der foreligger Beretning: 1904. I dette udbetaltes Erstatning i 581 Tilfælde. To tilskadekomne Arbejdere fik kun delvis Erstatning. For den enes Vedkommeede, hvem der var tilkendt 864 Kr., gav Udpantningsforretningen det Resultat, at han fik 700 Kr. Den anden, hvem der var tilkendt 540 Kr., opnaaede ved Udpantningsforretningen 265 Kr. Det viser sig altsaa, at der hvert Aar med Undtagelse af det første har været nogle Arbejdere, der ikke have opnaaet den Erstatning, de efter Loven havde Krav paa. Det forekommer mig at være et saare uheldigt Forhold, og jeg henstiller derfor til den højterede Indenrigsminister, om det ikke vilde være formaalstjenligt at optage den Tanke, der drøftedes, da Loven blev vedtagen, at der skulde være Forsikringspligt for de enkelte Arbejdsgivere, saa at Arbejderne virkelig kunde være sikre paa at faa den Erstatning udbetalt, som de efter Loven have Krav paa. Bestemmelsen om Forsikringspligt var optagen i det oprindelige Lovforslag, der i 1896 blev indbragt af forskellige ærede Medlemmer her i Tinget, og som i det væsentlige var udarbejdet af afdøde Folketingsmand Berg. Under Behandlingen af Loven udgik imidlertid denne Bestemmelse, og Flertallets Ordfører, forhenværende Folketingsmand og Indenrigsminister Bramsen, udtalte, at man ikke ønskede Forsikringspligt, navnlig af Hensyn til de større Arbejdsgivere; det vilde kun være overfor de mindre, at en saadan maatte siges at have nogen Betydning. Men Ordføreren udtalte